

muziek

deSingel

Graham Johnson piano
Felicity Lott sopraan
Thomas Oliemans bariton

za 31 mrt 2018 / Blauwe zaal

! 19 uur / pauze ± 20.30 uur / einde ± 22.15 uur

lied
2017-2018

Sylvia Schwartz *sopraan* & Wolfram Rieger *piano*
za 16 sep 2017

Caroline Melzer *sopraan* & Cédric Pescia *piano*
& Clara Pons *video*
za 23 sep 2017
lecture & concert

Marie-Nicole Lemieux *contra-alt* & Roger Vignoles *piano*
do 26 okt 2017

Roman Trekel *bariton* & Jan Philip Schulze *piano*
& Geert van Istendael *verteller*
za 18 nov 2017
lecture & concert

Publieke masterclasses lied olv. Jan Philip Schulze
za 9 & zo 10 dec 2017

Graham Johnson *piano*
Felicity Lott *sopraan* & Thomas Oliemans *bariton*
za 31 mrt 2018
lecture & concert

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert /
tentoonstelling van uw keuze.

Grand café deSingel drankjes / hapjes / snacks
uitgebreid tafelen / open alle dagen: 9-24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 of
www.grandcafedesingel.be

Cd-verkoop Bij onze concerten worden occasioneel
cd's te koop aangeboden door
La Boite à Musique / Coudenberg 74 / Brussel / +32
(0)2 513 09 65 / www.classicalmusic.be

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwijn
Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de
concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000
Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
www.moreau-pianoservice.be

Poullenc met zangeres Denise Duval

Felicity Lott sopraan
Thomas Oliemans bariton
Graham Johnson piano

De liederen van Francis Poulenc (1899-1963)

Deel 2: 1940-1963

Uit 'Chansons villageoises' (Fombeure, 1942):

Chanson du clair tamis
C'est le joli printemps
Le retour du sergent

Métamorphoses (Vilmorin, 1943)

1. Reine des mouettes
2. C'est ainsi que tu es
3. Paganini

Deux poèmes de Louis Aragon (1943)

1. C
2. Fêtes galantes

Montparnasse (Apollinaire, 1945)

Uit 'Calligrammes' (Apollinaire, 1948):

L'espionne
Vers le sud
Aussi bien que les cigales
Voyage

pauze

Mazurka (Vilmorin, 1949)

Parisiana (Jacob, 1954)

1. Joueur du bugle
2. Vous n'écrivez plus?

Uit 'Le travail du peintre' (Éluard, 1956)

Pablo Picasso
Juan Gris
Jacques Villon

Fancy (Shakespeare, 1959)

La courte paille (Carême, 1960)

1. Le sommeil
2. Quelle aventure!
3. La reine de cœur
4. Ba, be, bi, bo, bu
5. Les anges musiciens
6. Le carafon
7. Lune d'avril

La dame de Monte-Carlo (Cocteau, 1961)

Poulenc en zijn hond in 1950

Rondom de oorlogsjaren

Tegen het einde van de jaren '30 groeide de obsessie van Poulenc om een 'groot componist' te worden. Aan de Parijse socialite Marie-Blanche de Polignac, prinses dankzij het Singer-naaimasjien-fortuin, schreef hij: "Men moet gelaten en welgemanierd zijn wil men een groot muzikant worden. En ik word tegenwoordig gekweld door dit delirium van grootsheid. Daar moet ik de gevolgen van dragen." Maar een bruuske storing doemde op aan de horizon, de Tweede Wereldoorlog, die even ontwrichtend dreigde te worden als de Grote Oorlog. Poulenc spendeerde het laatste part van 1939 in bange afwachting van zijn oproepingsbrief voor de militaire dienst, terwijl hij bekende dat het enige ding waarvan hij met pijn in het hart afscheid zou moeten nemen, zijn piano was. Buiten een herorquestratie van 'Les biches' en revisie van zijn Sextet voor blazers en piano uit 1932 was er geen verdere productie. Toen hij uiteindelijk werd opgeroepen moest hij als gewoon soldaat met een regiment boeren naar Cahors, en na de capitulatie keerde hij terug naar zijn buitenverblijf in Noizay waar hij de rest van de oorlogsjaren doorbracht.

Tijdens de oorlog gaf Poulenc enkele recitals met zijn vaste liedpartner, de bariton Pierre Bernac. Poulenc beweerde later dat deze concerten enkel aan Franse muziek gewijd waren, maar dit klopt niet, ook Duitse componisten als Liszt en Schumann kwamen aan bod. Zijn houding ten opzichte van de bezetter was genuanceerder dan wat hij later wilde doen geloven, hoewel hij nooit zoals Cocteau dweepte met de nazi-esthetiek en de vervolging van joodse kunstenaars hem tegen de borst stuitte.

Temidden van de ontspinnende tragedie van de oorlog zette Poulenc de zes '**Chansons villageoises**' (1942) op muziek, naar teksten van de folkloristische dichter Maurice Fombeure. Naast de lichtere muziek in zijn toenmalige productie als 'Les chemins de l'amour' voor de populaire actrice Yvonne Printemps, vormden de 'Chansons' een gewichtiger antwoord op de oorlogsbeproevingen. Gedurende zijn korte ervaring als soldaat in 1939 vond Poulenc steun in de

aanwezigheid van de plattelandsjongens waarmee hij zijn vaderland diende, en de cyclus reflecteert de bewondering van de componist voor hun eenvoud van geest. Poulenc koesterde overigens steeds een voorkeur voor mannen uit minder bevoorrechte milieus; hij prefereerde daarom altijd om in tweede klasse te reizen met de trein van Parijs naar zijn buitenhuis in Touraine omdat de mensen daar zoveel interessanter waren om zien dan in de verwaande eerste-klascoupés. De 'Chansons villageoises' vormen een grote uitdaging voor de meest beslagen zangers en vergen een heroïsch longvolume. Het lied 'Le mendiant' uit deze cyclus was sterk geïnspireerd door Moesorgski's Liederen en Dansen van de Dood, een schreeuw om wraak (... Tremblez ah! maudite race / Qui n'avez point de pitié ...) temidden van voornamelijk komische folklorenummers. Het lied werd publiekelijk uitgevoerd tijdens de bezetting en grensde het dichtst aan emotionele rebellie.

In 1943 groepeerde Poulenc 3 gedichten van Louise de Vilmorin onder de noemer '**Métamorphoses: Reine des mouettes**', '**C'est ainsi que tu es**' en '**Paganini**'. Het eerste lied is zo vederlicht als het tweede diep expressief is. Het onvermijdelijk snelle en virtuoze 'Paganini' werd later door Poulenc als een mislukking beschouwd, een lied dat volgens hem hoogstens kon dienen als 'trampoline' naar een meer lyrisch lied, maar dat niet functioneerde als slot van een cyclus.

Een ander kenmerkend werk tijdens de bezetting was het lied '**C**', naar een gedicht van Louis Aragon. Deze pionier van de surrealisten was een rabiaat stalinist, tijdens de oorlog ook lid van de résistance. Na de dood van zijn vrouw werd de bejaarde Aragon een uitgesproken voorvechter van de homobeweging, die tijdens parades voor de dag kwam in een roze cabrio omringd door ephebes. Het archaïserende gedicht contrasteert beelden van middeleeuwse ridderlijkheid met dat van een platgebombardeerde weg aan een brug over de Loire, en Poulencs zetting is van een zeldzame lyrische schoonheid. "C ademt de ziel van ons gewonde vaderland", zo vertelde Charles Koechlin aan zijn collega Poulenc. Het lied werd door Poulenc clandestien en anoniem gepubliceerd tesamen met '**Fêtes galantes**', naar een tekst van dezelfde dichter. Muzikaal gezien verbreekt 'Fêtes galantes' de betovering van 'C', doordrenkt als het is van

tekstueel cynisme en muzikale ironie. Aragon stal een titel die Watteau eerst gebruikte voor een van zijn beroemde rococoschilderijen en die Verlaine zich in de literatuur had toegeëigend. Maar terwijl deze twee artiesten gratie en schoonheid celebreeerden, toont Aragon de lelijkheid en de absurditeit van de bezetting. Elk vers behalve het laatste schetst een tafereel van een andere verschrikking, altijd gepresenteerd op dezelfde manier (...On voit ici ce que l'on voit ailleurs / On voit des demoiselles dévoyées / On voit des foyous On voit des voyeurs / On voit sous les ponts passer des noyés ...). De volledige litanie is onbehaaglijk komisch, door de music-hall-begeleiding, terwijl de zanger de tekst extreem snel declameert met tempoaanduiding 'Incroyablement vite'.

Het componeren ging Poulenc niet altijd even vlot af: hij deed er 4 jaar over om het lied **Montparnasse** te schrijven, naar Apollinaire. Poulenc hierover: "Ik bedacht de muziek voor het vers 'Un poète lyrique d'Allemagne' te Noizay in 1941; het einde, vanaf 'Vous connaissez de son pavé', te Noizay in 1943. De eerste twee verzen rond 1944 in Parijs. Er bleven enkele verzen over, waaronder het vreselijke moment: 'Donnez-moi pour toujours une chambre à la semaine'. De inspiratie kwam uit het niets te Noizay in 1943. Toen liet ik de fragmenten rijpen en polijfde ik alles in drie dagen, in Parijs in 1945. Deze werkmethode in flarden is misschien verrassend. Nochtans is deze nogal gebruikelijk geworden voor mij als het op liederen aankomt. Aangezien ik voor het gemak nooit de muziek die ik gevonden heb voor een of meerdere verzen transponeer naar een andere toonaard, volgt hieruit dat het aan elkaar zetten ervan vaak moeilijk is, en dat ik wat afstand moet nemen om de juiste plaats te vinden waar ik moet moduleren."

Voor Poulenc was de oorlog echt gedaan toen hij terug internationaal kon toeren. In januari 1945 gaven hij en Bernac enkele liedrecitals in de Wigmore Hall in Londen, niet meer met Duitse muziek weliswaar. Op het eerste concert verwelkomde het publiek hen met een staande ovatie, en Bernac was zo geëmotioneerd dat hij in plaats van te zingen begon te huilen.

De meest impressionante prestatie op vlak van lied uit de periode van vlak na de oorlogsjaren is de cyclus '**Caligrammes**' uit 1948, naar zeven gedichten van

Apollinaire: 'L'espionne', 'Mutation', 'Vers le sud', 'Il pleut', 'La grâce exilée', 'Aussi bien que les cigales' en 'Voyage'. De gedichten stammen uit 1913 - 1917, Poulencs jeugdja-
ren, en waren gedrukt in de kenmerkende typografische patronen van Apollinaire. (De praktisch aangelegde Pierre Bernac vond dit overigens irritant om lezen.) Tijdens de compositie mijmerend over zijn jonge jaren nam Poulenc de gelegenheid ten bate om in Nogent op spokenjacht te gaan naar herinneringen en vriendschappen van rond de Eerste Wereldoorlog. De cyclus is aan elkaar gelinkt door weldoordachte progressie in de toonaarden van lied tot lied.

'**L'espionne**' handelt over Mata Hari en over het lichaam van een vrouw, normaal gezien verhuld maar '...une heure un jour / Tu te déguises ...'. Een vers als 'Les yeux bandés prête à mourir' verwijst naar de spionne voor het vuurpeloton maar het woord 'bandé' is ook een openlijke referentie naar de mannelijk seksuele opwinding: eros en thanatos. Erotiek smeult ook in '**Vers le sud**' dicht onder het oppervlak: 'Le rosier de ton corps dont j'ai cueilli les roses...' De cyclus 'Caligrammes' betekende voor Poulenc ook een experiment met alle aspecten van menselijke liefde, van hoofse lyriek tot de meest aardse seksualiteit. In '**Aussi bien que les cigales**' evoceert de dichter op picturaal-typografisch en declamatorisch-ritmische manier het getsjirp van de cicaden, daarbij verwijtend aan de 'gens du Midi il faut creuser voir boire pisser aussi bien que les cigales pour chanter comme elles LA JOIE ADORABLE DE LA PAIX SOLAIRE'. De laatste woorden ook breed aangezet in de muziek om de kapitalen te suggereren. Tegelijk is het lied ook een intramuzikale knipoog naar de veel beschaafdere komische natuurevocatie 'Les Cigales' van Chabrier.

Voor de honderdste verjaardag van het overlijden van Chopin in 1949 gaf de bas Doda Conrad aan Louise de Vilmorin de opdracht om 7 gedichten te schrijven. Daarna vroeg hij aan een aantal componisten om deze op muziek te zetten: Henri Sauguet (Prélude en Postlude: Polonaise), Francis Poulenc (**Mazurka**), Georges Auric (Valse), Jean Françaix (Scherzo impromptu Étude), Darius Milhaud (Ballade nocturne). Sauguet gaf ook een titel aan de volledige suite: 'Mouvements du cœur'. Na voltooiing van het lied schreef Poulenc aan Conrad: "Uw mélodie is af sedert gisteren. Ik ga ze nu laten rusten na al die moeite veroorzaakt door dat snode 'font, font, font' [...] Het is een mazurka die

men zou kunnen dansen op een bal in Le grand Meaulnes." Hierbij verwijzend naar de dromerige balscène uit het boek van Alain-Fournier.

De latere jaren

Eind de jaren '40 ontmoette Poulenc een jonge handelsver-
tegenwoordiger uit Toulon, Lucien Roubert. Zijn vrienden zagen hun romance met lede ogen aan omdat zij Roubert ongeschikt en onbetrouwbaar vonden. Nochtans zorgde dit voor zeldzame emotionele stabiliteit in het leven van Poulenc, die er anders steeds een uitbundig en libertijns seksueel leven op nahield. In Roubert vond hij een verwante ziel, die én behoeftiger was dan hijzelf én aanzienlijk zieker. Poulenc was een notoir hypochonder en ontwikkelde in 1954 de paranoïde obsessie dat hij maagkanker zou hebben, wat na medisch onderzoek niet het geval bleek te zijn, maar niets afdeed aan zijn irrationele paniek hieromtrent. Lucien Roubert daarentegen leed aan tuberculose en was terminaal in datzelfde jaar. Daarbovenop zorgde een dispuut over de auteursrechten van het scenario van 'Dialogues de Carmélites' in 1954 over onzekerheid of deze opera ooit op de planken zou kunnen komen. Dit alles zorgde voor een acute writer's block en Poulenc kwam tijdens het werk aan deze opera vast te zitten temidden van het tweede bedrijf.

Na een aanzienlijke psychologische behandeling in de herfst van 1954 toerde Poulenc met Bernac door Nederland. Hier presenteerde hij nieuwe liederen van enkele van zijn favoriete dichters, waaronder twee liederen gebundeld onder de hoofding '**Parisiana**' van Max Jacob, en 'Rosemonde' van Guillaume Apollinaire. Deze liederen waren de enige pennenvruchten tijdens de jaren gewijd aan de 'Carmélites'. Het eerste lied van de 'Parisiana', '**Joueur du bugle**', was oorspronkelijk bedoeld voor de cantate 'Le bal masqué' uit 1930, een bizarre evocatie van beelden uit Nogent in een traag tempo waarbij de componist opdraagt "zacht gepunteerd maar met veel pedaal" te begeleiden. Het tweede lied daarentegen, 'Vous n'écrivez plus?', bezit een Offenbachiaanse lichtheid terwijl de titel Poulencs constante angst concretiseerde dat Lucien Roubert hem niet genoeg schreef.

Een opdracht van een rijke Amerikaanse mecenas en amateurzangeres Alice Esty, resulteerde in een nieuwe

cyclus, '**Le travail du peintre**'. Ze verzocht om het recht op de eerste uitvoering. Volgens Georges Auric evenaarde haar talent op vocaal vlak niet dat wat ze bezat voor meenaat. En volgens Bernac speelde haar vaste begeleider als een varken. Poulenc schreef echter om den brode en bleef steeds galant: "Hoe delicaat is het te spreken over geld met een mooie vrouw!" Hij bleef diplomatisch toen de begeleider hem privé-opnames toezond van enkele liederen. Op 1 april 1957 begeleidde hij Esty op een recital met de première van 'Le travail du peintre' en haar vaste pianist begeleidde haar in een reeks andere liederen. Nochtans beschouwden Bernac en Poulenc hun eigen uitvoering van de cyclus op 5 september van dat jaar op het festival van Edinburgh als de wereldcreatie.

Het idee voor 'Le travail du peintre' was al een tijdje aan het rijpen. In 1948 publiceerde Eluard een verzameling gedichten, 'Voir', opgedragen aan dichters, waaronder Pablo Picasso, Chagall, Braque, Juan Gris, Klee, Miró en Jacques Villon. Poulenc overwoog om er een liederencyclus van te maken maar drong aan dat Eluard een gedicht over Matisse zou schrijven op het eind van het werk. Echter, Eluard deelde zijn bewondering voor Matisse niet, en toen de dichter overleed in 1952, schoot het project niet op. Tegen 1956 geloofde Poulenc dat hij al alles gezegd had wat hij te zeggen had in het medium van het lied, maar hij besloot om 'Le travail du peintre' af te werken als een postuum eerbetoon aan Eluard. De liederen hebben voornamelijk betrekking op de gedichten, eerder dan op de schilders. Maar '**Pablo Picasso**' klinkt net als de artiest die model stond onverzettelijk monolithisch, in de toonaard dogroot, die voor Poulenc, zoals hij zelf vaststelde, tegen die tijd niet meer de toonaard van de vrolijke onbekommerdheid betekende (zoals bij Rameau en consoorten volgens de barokke affectenleer). Poulenc koesterde een grote bewondering voor Picasso, en kon ook sympathie opbrengen voor Juan Gris, in tegenstelling tot enkele andere schilders in het rijtje; de muziek van '**Juan Gris**' geeft een dramatisch commentaar bij de beschrijving van een stilleven. Vooral het lied '**Jacques Villon**' is bijzonder geslaagd. De tekst expliqueert dat het leven er is om te koesteren, ondanks tegenslagen, een gevoel waarmee Poulenc kon relateren, na zijn vele innerlijke crises. Hij geloofde dat dit zijn laatste mélodie zou worden en de kwaliteit van de muziek evenaart die van 'Picasso'. Voor het overige, op 'Juan Gris' na, zijn de liederen van de cyclus minder overtuigend, ondanks

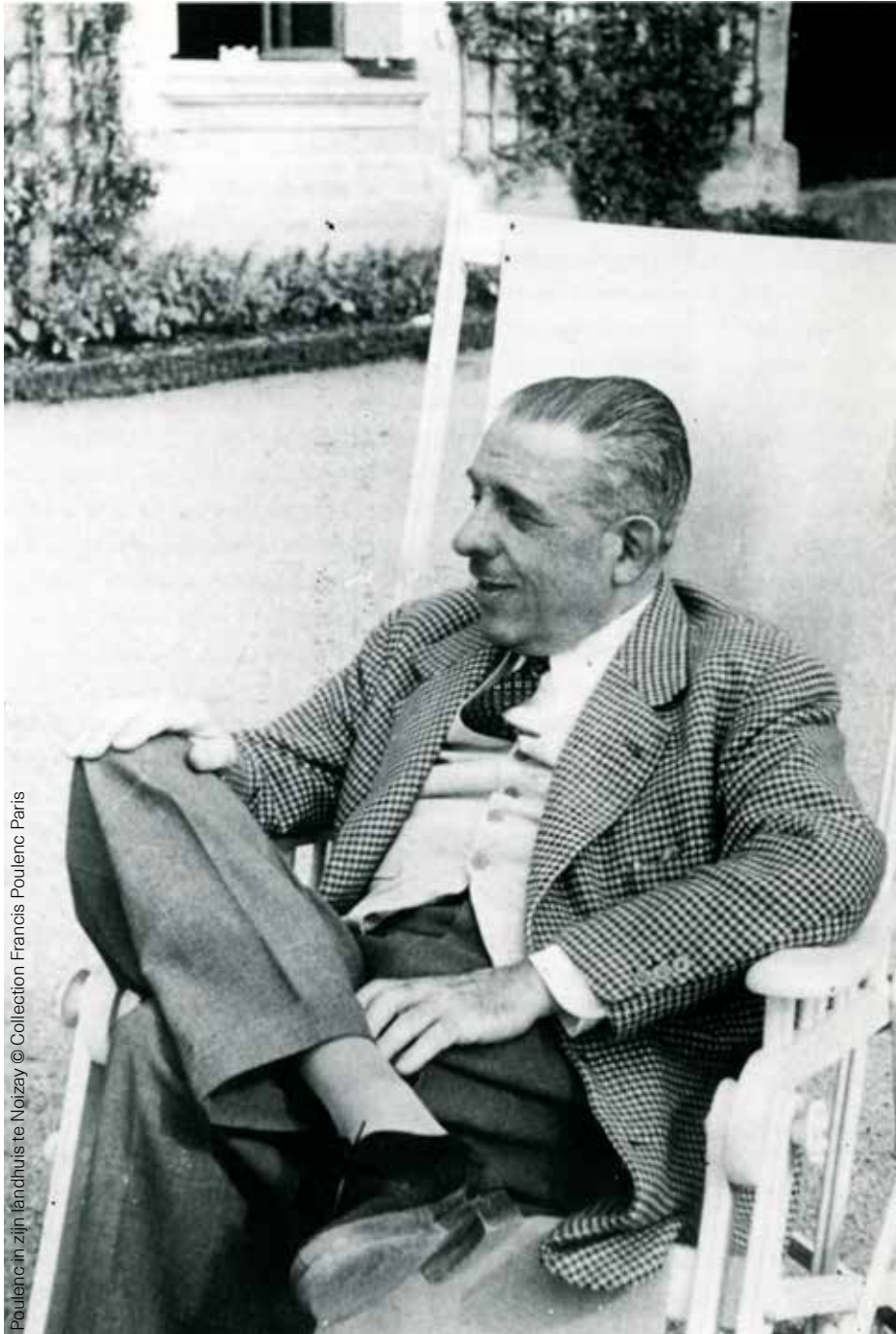
Poulencs intentie om zijn liedkunst te vernieuwen door muzikale schildering.

'**Fancy**' werd gecomponeerd voor een boek met kinderliedjes waartoe ook Britten en Kodály hadden bijgedragen. De tekst is ontleend aan 'The merchant of Venice' van Shakespeare en wordt daar gezongen als de minnaar Bassanio uit drie kisten, een van goud, een van zilver en een van lood, de goede moet kiezen om de verliefde Portia te kunnen huwen. De verzen bevatten een impliciete hint aan de minnaar, aangezien de meeste rijmen op 'lead', en voorzien tegelijk in een bespiegelend ironisch commentaar op de liefde: ze ontstaat niet in het hart of het hoofd, maar in de ogen (It is engender'd in the eyes) waar ze ook sterft (...and fancy dies, / In the cradle where it lies) ...of begoochelt. De gebalde tekst is bijzonder goed gebaat bij de uitgepuurde muziek, kinderlijk eenvoudig maar met een ironische ondertoon, zo typerend voor de componist.

Pierre Bernac trok zich terug uit het actieve concertleven in 1959, daarna vormde Poulenc een vast duo met Denise Duval, de sopraan die onder andere 'La voix humaine' en de personages Thérèse uit 'Les Mamelles de Tiresias' en Blanche uit de 'Dialogues de Carmélites' heeft gecreëerd. Voor haar achtjarige zoon schreef Poulenc in 1960 de cyclus '**La courte paille**'. De tekst is van de hand van de Belgische kinderauteur Maurice Carême en omvat zeven gedichten, 'Le Sommeil', 'Quelle aventure!', 'La reine de cœur', 'Ba, be, bi, bo, bu', 'Les anges musiciens', 'Le carafon' en 'Lune d'avril'. Poulencs neoklassieke stijl harmonieert uitstekend met de verzen '...Et sous leurs doigts, Mozart / Tinte, délicieux, / En gouttes de joie bleue...' Met enige verbeelding herkent men hier de klaarheid van het trage deel van Mozarts 24ste Pianoconcerto. Duval vond 'La courte paille' maar niets en weigerde het te zingen, omdat het zagezegd niet geschikt was voor haar stem. Een mager excuus aangezien Poulenc haar stem door en door kende, niet alleen opera's voor haar schreef maar ook nog eens gedetailleerd advies gaf toen ze rollen als Mélisande zong.

'La courte paille' was niet de laatste compositie voor Duval. Dat was '**La dame de Monte-Carlo**', opgedragen aan Duval, een mooi orgelpunt van Poulencs 'Journal de mes Mélodies'. Het is een monoloog voor sopraan en piano of orkest over een vrouw van de wereld, d'un âge avancé, die

Poulenc in zijn landhuis te Noizay © Collection Francis Poulenc Paris

haar vergane glorie bezingt voor ze zich verdrinkt in de Middellandse Zee. Het type vrouwen dat Poulenc goed kende van toen hij in 1923 tot '25 werkte aan zijn ballet 'Les Biches' in Monte Carlo – in de impressionante schaduw van de beroemde impresario Diaghilev. De theatermonoloog komt uit Jean Cocteau's 'Théâtre de poche', een collectie van 14 kleine eenakters. De tekst stamt uit de jaren '30, en is opgevat in een strak rijmschema, dat bijna even archaïsch overkomt als 'C' van Aragon. Om monotonie te vermijden, probeerde de componist de muzikale sfeer met elke strofe te variëren: "Melancholie, trots, lyriek, geweld, en sarcasme en plons in de oceaan." Het finale staccato is de muzikale verklanking van dit onvermijdelijke moment. Ondanks de cynische bijklank is 'La dame' bijzonder tragisch, bijvoorbeeld als ze zingt 'et maintenant, c'est moi qui vous parle.' In dit opzicht zijn er vele gelijkenissen met de hoofdpersoon 'Elle' uit 'La voix humaine': een naamloze vrouw met een banaal en ongelukkig lot die zelfmoord als oplossing ziet voor de eenzaamheid. Poulenc kon zich in zijn laatste levensjaren gemakkelijk met 'La dame' identificeren, en explicieter dan in 'Dialogues' en 'La voix humaine' schreef hij over zichzelf in een meedogenloos zelfportret.

"Surtout n'analysez pas ma musique, aimez-la", zei Poulenc geregeld over zijn kunst. Hij eindigde zijn boek over de componist Chabrier met de woorden: "Cher Chabrier, comme on vous aime" en hij had ongetwijfeld niets liever gehad dan dat het nageslacht deze woorden ook aan hem adresseerde: "Cher Poulenc,..."

Francis Poulenc

Uit 'Chansons villageoises'

Maurice Alphonse Jacques Fombeure (1906-1981)

Chanson du clair tamis

Où le bedeau a passé
Dans les papaveracées
Où le bedeau a passé
Passera le marguiller
Notre vidame est mort
Les jolis yeux l'ont tué
Pleurons son heureux sort
En terre et enterré

Et la croix de Lorraine sur son pourpoint doré

Ils l'ont couché dans l'herbe
Son grand sabre dessous
Un oiseau dans les branches
A crié : "Coucou"

C'est demain dimanche
C'est fête chez nous
Au son de la clarinette

Le piston par en-dessous
La piquette, la musette

Les plus vieux sont les plus saouls

Grand'mère à cloche lunettes
Sur ses jambes de vingt ans
Sur ses jambes de vingt ans
Vienne le printemps mignonne

Vienne le printemps
Où la grenouille a passé
Sous les renonculacées
Où la grenouille a passé
Passera le scarabée.

C'est le joli printemps

C'est le joli printemps
Qui fait sortir les filles
C'est le joli printemps
Qui fait briller le temps
J'y vais à la fontaine
C'est le joli printemps
Trouver celle qui m'aime
Celle que j'aime tant
C'est dans le mois d'avril

Qu'on promet pour longtemps
C'est le joli printemps
Qui fait sortir les filles
La fille et le galant
Pour danser le quadrille
C'est le joli printemps
Qui fait briller le temps
Aussi profitez-en
Jeunes gens, jeunes filles
C'est le joli printemps
Qui fait briller le temps
Car le joli printemps
C'est le temps d'une aiguille
Car le joli printemps
Ne dure pas longtemps.

Le retour du sergent

Le sergent s'en revient de guerre
Les pieds gonflés sifflant du nez
Le sergent s'en revient de guerre
Entre les buissons étonnés
A gagné la croix de Saint-Georges
Les pieds gonflés sifflant du nez
A gagné la croix de Saint-Georges
Son pécule a sous son bonnet
Bourre sa pipe en terre rouge
Les pieds gonflés sifflant du nez
Bourre sa pipe en terre rouge
Puis soudain se met à pleurer.
Il revoit tous ses copains morts
Les pieds gonflés sifflant du nez
Il revoit tous ses copains morts
Qui sont pourris dans les guérets
Ils ne verront plus leur village
Les pieds gonflés sifflant du nez
Ils ne verront plus leur village
Ni le calme bleu des fumées
Les fiancées va marche ou crève
Les pieds gonflés sifflant du nez
Envolées comme dans un rêve
Les copains s'les sont envoyées
Et le sergent verse une larme
Les pieds gonflés sifflant du nez
Et le sergent verse une larme
Le long des buissons étonnés.

Métamorphoses

Louise de Vilmorin (1902-1969)

1. Reine des mouettes

Reine des mouettes, mon orpheline
Je t'ai vue rose, je m'en souviens
Sous les brumes mousselines
De ton deuil ancien
Rose d'aimer le baiser qui chagrine.

Tu te laissais accorder à mes mains
Sous les brumes mousselines
Voiles de nos liens
Rougis, rougis mon baiser te devine
Mouette prise aux noeuds des grands chemins.

Reine des mouettes, mon orpheline
Tu étais rose,
Accordée à mes mains
Rose sous les mousselines
Et je m'en souviens.

2. C'est ainsi que tu es

Ta chair, d'âme mêlée,
Chevelure emmêlée,
Ton pied courant le temps,
Ton ombre qui s'étend
Et murmure à ma tempe,
Voilà, c'est ton portrait,
C'est ainsi que tu es,
Et je veux te l'écrire
Pour que la nuit venue,
Tu puisses croire et dire,
Que je t'ai bien connue.

3. Paganini

Violon hippocampe et sirène
Berceau des cœurs cœur et berceau
Larmes de Marie Madeleine
Soupir d'une Reine
Echo

Violon orgueil de mains légères
Départ à cheval sur les eaux
Amour chevauchant le mystère
Voleur en prière
Oiseau

Violon femme morgantique
Chat botté courant la forêt
Puit des vérités lunatiques
Confession publique
Corset

Violon alcool de l'âme en peine
Préférence muscle de soir
Épaules des saisons soudaines
Feuille de chêne
Miroir

Violon chevalier du silence
Jouet évadé du bonheur
Poitrine des milles présences
Bateau de plaisance
Chasseur.

Deux poèmes de Louis Aragon (1897-1982)

1. C

J'ai traversé les ponts de Cé
C'est là que tout a commencé

Une chanson des temps passés
Parle d'un chevalier blessé

D'une rose sur la chaussée
Et d'un corsage délacé

Du château d'un duc insensé
Et des cygnes dans les fossés

De la prairie où vient danser
Une éternelle fiancée

Et j'ai bu comme un lait glacé
Le long lai des gloires faussées

La Loire emporte mes pensées
Avec les voitures versées

Et les armes désamorçées
Et les larmes mal effacées

O ma France ô ma délaissée
J'ai traversé les ponts de Cé

2. Fêtes galantes

On voit des marquis sur des bicyclettes
On voit des marlous en cheval-jupon
On voit des morveux avec des voilettes
On voit des pompiers brûler les pompons

On voit des mots jetés à la voirie
On voit des mots élevés au pavois
On voit les pieds des enfants de Marie
On voit le dos des diseuses à voix

On voit des voitures à gazogène
On voit aussi des voitures à bras

On voit des lascars que les longs nez gênent
On voit des coïons de dix huit carats

On voit ici ce que l'on voit ailleurs
On voit des demoiselles dévoyées
On voit des voyous On voit des voyeurs
On voit sous les ponts passer les noyés

On voit chômer les marchands de chaussures
On voit mourir d'ennui les mireurs d'œufs
On voit périlcliter les valeurs sûres
Et fuir la vie à la six-quatre-deux

Montparnasse

Guillaume Apollinaire (1880-1918)

Ô porte de l'hôtel avec deux plantes vertes
Vertes qui jamais

Ne porteront de fleurs

Où sont mes fruits? Où me planté-je?

Ô porte de l'hôtel un ange est devant toi

Distribuant des prospectus

On n'a jamais si bien défendu la vertu

Donnez-moi pour toujours une chambre à la semaine

Ange barbu vous êtes en réalité

Un poète lyrique d'Allemagne

Qui voulez connaître Paris

Vous connaissez de son pavé

Ces raies sur lesquelles il ne faut pas que l'on marche

Et vous rêvez

D'aller passer votre Dimanche à Garches

Il fait un peu lourd et vos cheveux sont longs

Ô bon petit poète un peu bête et trop blond

Vos yeux ressemblent tant à ces deux grands ballons

Qui s'en vont dans l'air pur

À l'aventure

Uit 'Calligrammes'
Guillaume Apollinaire (1880-1918)

L'espionne

Pale espionne de l'Amour
Ma mémoire à peine fidèle
N'eut pour observer cette belle
Forteresse qu'une heure un jour

Tu te déguises
À ta guise
Mémoire espionne du cœur
Tu ne retrouves plus l'exquise
Ruse et le cœur seul est vainqueur

Mais la vois-tu cette mémoire
Les yeux bandés prête à mourir
Elle affirme qu'on peut l'en croire
Mon cœur vaincra sans coup férir

Vers le sud

Zénith
Tous ces regrets
Ces jardins sans limite
Où le crapaud module un tendre cri d'azur
La biche du silence éperdu passe vite
Un rossignol meurtri par l'amour chante sur
Le rosier de ton corps dont j'ai cueilli les roses
Nos cœurs pendent ensemble au même grenadier
Et les Fleurs de grenade en nos regards écloses
En tombant tour à tour ont jonché le sentier

Aussi bien que les cigales

Gens du midi gens du midi vous n'avez
donc pas regardé les cigales que vous
ne savez pas creuser que vous ne savez
pas vous éclairer ni voir
Que vous manque-t'il donc pour voir aussi bien que les cigales
Mais vous savez encore boire comme
les cigales ô gens du midi gens du soleil
gens qui devriez savoir creuser et voir
aussi bien pour le moins aussi bien que les cigales
Eh quoi! vous savez boire et ne savez plus
pisser utilement comme les cigales
le jour de gloire sera celui où vous saurez
creuser pour bien sortir au soleil
creusez voyez buvez pissiez comme les cigales
gens du midi il faut creuser voir boire pisser
aussi bien que les cigales pour chanter comme elles
La joie adorable de la paix solaire.

Voyage

Adieu Amour nuage qui fuis et n'a pas chu pluie féconde
Refais le voyage de Dante.

Télégraphe
Oiseau qui laisse tomber ses ailes partout.

Où va donc ce train qui meurt au loin
Dans les vals et les beaux bois frais du tendre été si pâle?

La douce nuit lunaire et pleine d'étoiles
C'est ton visage que je ne vois plus.

PAUZE

Mazurka Louise de Vilmorin

Les bijoux aux poitrines,
Les soleils aux plafonds
Les robes opalines,
Miroirs et violons
Font ainsi, font, font, font
Des mains tomber l'aiguill
L'aiguille de raison
Des mains de jeunes filles
Qui s'envolent et font
Font ainsi, font, font,
D'un regard qui s'appuie,
D'une ride a leur front
Le beau temps ou la pluie
Et d'un soupir larron
Font ainsi, font, font, font
Du bal une tourmente
Où sage et vagabond
D'entendre l'inconstante
Dire oui, dire non
Font ainsi, font, font, font
Danser l'incertitude
Dont les pas compteront,
Oh! Le doux pas de prudes,
Leurs silences profonds
Font ainsi, font, font, font,
Du bal une contrée
Où les feux s'uniront.
Des amours rencontrées
Ainsi la neige fond.
La neige fond, fond, fond.

Parisiana Max Jacob (1876-1944)

1. Joueur du bugle

Les trois dames qui jouaient du bugle
Tard dans leur salle de bains
Ont pour maître un certain mufle
Qui n'est là que le matin.

L'enfant blond qui prend des crabes
Des crabes avec la main
Ne dit pas une syllabe
C'est un fils adultérin.

Trois mères pour cet enfant chauve
Une seule suffisait bien.
Le père est nabab, mais pauvre.
Il le traite comme un chien.

Coeur des Muses, tu m'aveugles
C'est moi qu'on voit jouer du bugle
Au pont d'léna le dimanche
Un écriteau sur la manche.

2. Vous n'écrivez plus?

- M'as-tu connu marchand d'journaux
à Barbès et sous le Métro
Pour insister vers l'Institut
il me faudrait de la vertu,
mes romans n'ont ni rang ni ronds
et je n'ai pas de caractère.

- M'as-tu connu marchand d'marrons
au coin de la rue Coquillère?
tablier rendu, l'autre est vert.

- M'as-tu connu marchand d'tickets
balayeur de W.-C.
je le dis sans fiel ni malice
aide à la foire au Pain d'Épice
défenseur au juge de Paix
officier, comme on dit office
au Richelieu et à la Paix.

Uit 'Le travail du peintre'
Paul Éluard (1895-1952)

Pablo Picasso

Entoure ce citron de blanc d'œuf informe
Enrobe ce blanc d'œuf d'un azur souple et fin
La ligne droite et noire a beau venir de toi
L'aube est derrière ton tableau

Et les murs innombrables croulent
Derrière ton tableau et toi l'œil fixe
Comme un aveugle comme un fou
Tu dresses une haute épée dans le vide

Une main pourquoi pas une seconde main
Et pourquoi pas la bouche nue comme une plume
Pourquoi pas un sourire et pourquoi pas des larmes
Tout au bord de la toile où jouent les petits clous

Voici le jour d'autrui laisse aux ombres leur chance
Et d'un seul mouvement des paupières renonce.

Juan Gris

De jour merci de nuit prends garde
De douceur la moitié du monde
L'autre montrait rigueur aveugle

Aux veines se lisait un présent sans merci
Aux beautés des contours l'espace limité
Cimentait tous les joints des objets familiers

Table guitare et verre vide
Sur un arpent de terre pleine
De toile blanche d'air nocturne

Table devait se soutenir
Lampe rester pépin de l'ombre
Journal délaissait sa moitié

Deux fois le jour deux fois la nuit
De deux objets un double objet
Un seul ensemble à tout jamais.

Jacques Villon

Irrémédiable vie
Vie à toujours chérir

En dépit des fléaux
Et des morales basses
En dépit des étoiles fausses
Et des cendres envahissantes

En dépit des fièvres grinçantes
Des crimes à hauteur du ventre
Des seins taris des fronts idiots
En dépit des soleils mortels

En dépit des dieux morts
En dépit des mensonges
L'aube l'horizon l'eau
L'oiseau l'homme l'amour

L'homme léger et bon
Adoucissant la terre
Éclaircissant les bois
Illuminant la pierre

Et la rose nocturne
Et le sang de la foule.

Fancy
William Shakespeare (1564-1616)

Tell me where is Fancy bred,
Or in the heart, or in the head?
How begot, how nourishèd?
Reply, reply.

It is engender'd in the eyes;
With gazing fed; and Fancy dies
In the cradle where it lies:
Let us all ring Fancy's knell;
l'll begin it,- Ding, dong, bell.
- Ding, dong, bell.

La courte paille
Maurice Carême (1899-1978)

1. Le sommeil

Le sommeil est en voyage,
Mon Dieu! où est-il parti?
J'ai beau bercer mon petit;
Il pleure dans son litcage,
Il pleure depuis midi.
Où le sommeil a-t-il mis
Son sable et ses rêves sages?
J'ai beau bercer mon petit;
Il se tourne tout en nage,
Il sanglote dans son lit.
Ah! reviens, reviens, sommeil,
Sur ton beau cheval de course!
Dans le ciel noir, la Grand Ourse
A enterré le soleil
Et ralumé ses abelles.
Si l'enfant ne dort pas bien,
Il ne dira pas bonjour,
Il ne dira rien demain
A ses doigts, au lait, au pain
Qui l'accueillent dans le jour.

2. Quelle aventure!

Une puce dans sa voiture,
Tirait un petit éléphant
En regardant les devantures
Où scintillaient les diamants.
Mon Dieu! mon Dieu!
quelle aventure!
Qui va me croire, s'il m'entend?

L'éléphaneau, d'un air absent,
Suçait un pot de confiture.
Mais la puce n'en avait cure,
Elle tirait en souriant.
Mon Dieu! mon Dieu!
que cela dure
Et je vais me croire dément!

Soudain, le long d'une clôture,
La puce fondit dans le vent
Et je vis le jeune éléphant
Se sauver en fendant les murs.
Mon Dieu! mon Dieu!
la chose est sure,
Mais comment le dire à maman?

3. La reine de cœur

Mollement accoudée
A ses vitres de lune,
La reine vous salue
d'une fleur d'amandier.
C'est la reine de cœur.
Elle peut, s'il lui plaît,
Vous mener en secret
Vers d'étranges demeures
Où il n'est plus de portes,
De salles ni de tours
Et où les jeunes mortes
Viennent parler d'amour.

La reine vous salue;
Hâtez-vous de la suivre
Dans son château de givre
Aux doux vitraux de lune.

4. Ba, be, bi, bo, bu

Ba, be, bi, bo, bu, bé!
Le chat a mis ses bottes,
Il va de porte en porte
Jouer, danser,
Danser, chanter -
Pou, chou, genou, hibou.
"Tu dois apprendre à lire,
A compter, à écrire,"
Lui crie-t-on de partout.
Mais rikketikketau,
Le chat de s'esclaffer
En rentrant au château:
Il est le Chat Botté!

5. Les anges musiciens

Sur les fils de la pluie,
Les anges du jeudi
Jouent longtemps de la harpe.
Et sous leurs doigts, Mozart
Tinte, délicieux,
En gouttes de joie bleue
Car c'est toujours Mozart
Que reprennent sans fin
Les anges musiciens
Qui, au long du jeudi,
Font chanter sur la harpe
La douceur de la pluie.

6. Le carafon

"Pourquoi, se plaignait la carafe,
N'aurais-je pas un carafon?
Au zoo, madame la giraffe
N'a-t-elle pas un girafon?"
Un sorcier qui passait par là,
A cheval sur un phonographe,
Enregistra la belle voix
De soprano de la carafe
Et la fit entendre à Merlin.
"Fort bien, dit celui-ci, fort bien!"
Il frappa trois fois dans les mains
Et la dame de la maison
Se demande encore pourquoi

Elle trouva, ce matin-là
Un joli petit carafon
Blotti tout contre la carafe
Ainsi qu'au zoo le girafon
Pose son cou fragile et long
Sur le flanc clair de la girafe.

7. Lune d'avril

Lune, belle lune, lune d'avril,
Faites-moi voir en m'endormant
Le pêcher au cœur de safran,
Le poisson qui rit du grésil,
L'oiseau qui, lointain comme un cor,
Doucement réveille les morts
Et surtout, surtout le pays
Où il fait joie, où il fait clair,
Où, soleilux de primevères,
On a brisé tous les fusils.
Lune, belle lune, lune d'avril,
Lune.

La dame de Monte-Carlo Jean Cocteau (1889-1963)

Quand on est morte entre les mortes,
Qu'on se traîne chez les vivants,
Lorsque tout vous flanque à la porte
Et la ferme d'un coup de vent,
Ne plus être jeune et aimée...
Derrière une porte fermée
Il reste de se fiche à l'eau
Ou d'acheter un rigolo.
Oui, messieurs, voilà ce qui reste
Pour les lâches et les salauds.
Mais si la frousse de ce geste
S'attache à vous comme un grelot,
Si l'on craint de s'ouvrir les veines,
On peut toujours risquer la veine
D'un voyage à Monte-Carlo.
Monte-Carlo, Monte-Carlo.

J'ai fini ma journée.
Je veux dormir au fond de l'eau
De la Méditerranée.
Après avoir vendu votre âme
Et mis en gage des bijoux
Que jamais plus on ne réclame,
La roulette est un beau joujou.
C'est joli de dire: "Je joue".
Cela vous met le feu au joues
Et cela vous allume l'oeil.
Sous les jolis voiles de deuil
On porte un joli nom de veuve.
Un titre donne de l'orgueil!
Et folle, et prête, et toute neuve,
On prend sa carte au casino.
Voyez mes plumes et mes voiles,
Contemplez le strass de l'étoile
Qui me mène à Monte-Carlo.

La chance est femme.
Elle est jalouse
De ce veuvages solennels.
Sans doute ell' m'a cru l'épouse
D'un véritable colonel.
J'ai gagné, gagné sur le douze.

Et puis les robes se décousent,
La fourrure perd ses cheveux.
On a beau répéter: "Je veux",
Dès que la chance vous déteste,
Dès que votre coeur est nerveux,
Vous ne pouvez plus faire un geste,
Pousser un sou sur le tableau
Sans que la chance qui s'écarte
Change les chiffres et les cartes
Des tables de Monte-Carlo.

Les voyous, les buses, les gales!
Ils m'ont mise dehors... dehors...
Et ils m'accusent d'être sale,
De porter malheur dans leurs salles,
Dans leurs sales salles en stuc.
Moi qui aurais donné mon truc
A l'oeil, au prince, à la princesse,
Au Duc de Westminster, au Duc,
Parfaitement.
Faut que ça cesse,
Qu'ils me crient, votre boulot!
Votre boulot!...
Ma découverte.
J'en priverai les tables vertes.
C'est bien fait pour Monte-Carlo.
Monte-Carlo.

Et maintenant, moi qui vous parle,
Je n'avouerai pas les kilos que
J'ai perdus à Monte-Carlo,
Monte-Carlo ou Monte-Carlo.
Je suis une ombre de moi-même...
Les martingales, les systèmes
Et les croupiers qui ont le droit
de taper de loin sur vos doigts
Quand on peut faucher une mise.
Et la pension où l'on doit
Et toujours la même chemise
Que l'angoisse trempe dans l'eau.
Ils peuvent courir.
Pas si bête.
Cette nuit je pique une tête
Dans la mer de Monte-Carlo.
Monte-Carlo.

Graham Johnson

Graham Johnson studeerde aan de Royal Academy of Music bij Harry Isaacs en John Streets. Hij vervolmaakte zich als liedpianist bij Geoffrey Parsons. In 1972 was hij de officiële begeleidster op de eerste masterclasses van Peter Pears. Deze masterclasses brachten hem overigens ook voor het eerst in contact met Benjamin Britten. Bij de oprichting van The Songmakers' Almanac samen met zangers Dame Felicity Lott, Ann Murray DBE, Anthony Rolfe Johnson and Richard Jackson in 1976 ging hij zich speciaal toeleggen op onderzoek naar vergeten liedrepertoire. Behalve met deze medeoprichters, met wie hij zowel op het podium als in de opnamestudio steeds een sterke band heeft behouden, werkte Johnson ook samen met de allergrootsten in het liedgenre: Sir Thomas Allen, Victoria de los Angeles, Ely Ameling, Arleen Auger, Ian Bostridge, Brigitte Fassbaender, Matthias Goerne, Thomas Hampson, Simon Keenlyside, Lucia Popp, Christoph Prégardien, Dame Margaret Price, Christine Schaefer, Peter Schreier, Dame Elisabeth Schwarzkopf en Sarah Walker, om er maar enkele te noemen. Graham Johnson maakte meer dan honderdvijftig opnamen voor verschillende labels. Alleen al de integrale opname van alle Schubertliederen (zevenendertig cd's verschenen bij Hyperion) is indrukwekkend te noemen. Johnsons niet aflatende inzet voor het liedgenre werd talloze malen bekroond met prijzen en onderscheidingen. In 1994 werd hem de titel van Order of the British Empire toegekend; in 2002 werd hij door de Franse regering bekroond tot Chevalier de l'Ordre

des Arts et des Lettres. Recenter nog ontving hij de Wigmore Hall Medal en de Hugo Wolf Medal. Johnson heeft trouwens een bijzondere band met de Wigmore Hall. Hij leidde er de muzikale feestelijkheden bij de heropening in 1992 en het eeuwfeest in 2001. Aan de Guildhall School of Music bekleedt hij de functie van Senior Professor of Accompaniment. Hij geeft daarnaast ook masterclasses over de hele wereld.

Felicity Lott

Felicity Lott vatte haar studies aan in geboortestad Cheltenham en trok vervolgens naar het Royal Holloway College en de Royal Academy of Music, waar ze respectievelijk Frans en zang studeerde. Aan het college is ze overigens een Honorary Fellow, bij de academy een Fellow en Visiting Professor. Als operazangeres beheerst Lott een repertoire dat reikt van Händel tot Stravinsky maar haar uitmuntende internationale reputatie heeft ze toch vooral te danken aan haar vertolkingen van werk van Mozart en Strauss. Felicity Lott schitterde reeds op de scène van het Royal Opera House, het Glyndebourne Festival, de Bayerische Staatsoper in München, de Wiener Staatsoper, de Opéra Bastille, Opéra Comique en het Palais Garnier in Parijs en de Metropolitan Opera in New York. Recent nog bracht ze in Madrid, Grenoble en Lyon de hoofdrol in Poulencs 'La Voix Humaine' ten gehore. Ook als stichtend lid van The Songmakers' Almanac trad Lott voor het voetlicht in de meest prestigieuze concertzalen ter wereld. Met de Wigmore Hall heeft ze een bijzondere band, die in 2010

gehonoreerd werd met de Wigmore Hall Medal. Lott trad op met 's werelds grootste orkesten, waaronder de Wiener Philharmoniker met Solti, de London Philharmonic met Haitink, het Concertgebouworkest onder leiding van Masur en de Berliner Philharmoniker onder de baton van Sir Simon Rattle. Lott werd met onderscheidingen overladen; een greep uit de prijzenkast: eredoctoraten aan de universiteiten van Oxford, Loughborough, Leicester en Londen, Dame Commander of the British Empire, Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres, Chevalier de l'Ordre National de la Légion d'Honneur en in 2016 nog de Lifetime Achievement Award op de International Classical Music Awards.

Thomas Oliemans

Thomas Oliemans is alumnus van het Conservatorium in Amsterdam, waar hij studeerde bij Margreet Honig. Hij vervolmaakte zich verder bij Robert Holl, Elio Battaglia en Dietrich Fischer-Dieskau. Als operazanger vertolkte Oliemans rollen in de grootste stukken en op de meest gerenommeerde podia, van Madrid en Toulouse, tot Londen en Salzburg. Ook

als solist is de bariton erg gegeerd. Hij deelde het podium onder meer met de Amsterdam Sinfonietta, het Concertgebouworkest, de Bochumer Symphoniker en het Orkest van de 18de eeuw. Hij werkte samen met maestro's als Jiří Bělohlávek, Ivor Bolton, Edo de Waart, Kent Nagano, Jaap van Zweden, Reinbert de Leeuw, James Gaffigan, Markus Poschner en Yannick Nézet-Séguin. Als recitalist vormt hij regelmatig een duo met pianisten Roger Vignoles, Rudolf Jansen, Paolo Giacometti of Malcolm Martineau. Met die laatste bracht hij onlangs nog in één week de drie grote Schubert-liedcycli in het Amsterdamse Concertgebouw. Van Schuberts 'Winterreise' en 'Schwanengesang' maar evenzeer van repertoire van Poulenc, Fauré, Sjostakovitsj en Schumann bracht hij de afgelopen jaren platen uit. Tot de highlights van seizoen 2017-2018 behoren zijn debuut bij de English National Opera als Figaro in 'Le Nozze di Figaro', Bruckners 'Mis nr 3 in f' met het Sinfonieorchester Basel en Ivor Bolton en recitals tijdens de Beethovenwoeke in Bonn en het Oxford Lieder Festival.

www.thomasoliamans.info

ONZE PIANO'S HEBBEN UW STEUN NODIG.

De piano is de begeleidende kracht voor de musici, dansers en acteurs van morgen. Om jonge musici en podiumkunstenaren van het Koninklijk Conservatorium Antwerpen op het allerhoogste niveau op te leiden, kan een kwaliteitsvol instrumentarium niet ontbreken. Het Conservatorium heeft permanent 87 piano's in gebruik en veel van deze piano's zijn aan renovatie of vervanging toe.

U kan investeren in het artistiek talent van morgen op het rekeningnummer BE10 0000 0000 0404 (BIC: BPOTBEB1) van de Koning Boudewijnstichting en vermeld '128/2838/00002' als gestructureerde mededeling.*

*Voor elke gift vanaf €40 ontvangt u een fiscaal attest waardoor 45% van uw gift in mindering wordt gebracht van de door u te betalen belastingen.

Steun het talent van morgen. www.savethepiano.be

Binnenkort in deSingel

Verdi Happening

De jaarlijkse componistenhappening van deSingel en Antwerp Symphony Orchestra zet dit jaar scherp op Giuseppe Verdi. Met een gevarieerd programma van vergeten ouvertures en onvergetelijke operascènes. Maar ook het intieme strijkkwartet en overrompelend mooie religieuze stukken. En het imposante 'Requiem' als apotheose.

14.30 uur

Antwerp Symphony Orchestra & Collegium Vocale Gent

olv. **Philippe Herreweghe**

Quattro Pezzi Sacri

15.45 uur

deStudentenFilharmonie olv. **Giancarlo Andretta**

Vrouwenkoor studenten zang conservatoria Den Haag & Antwerpen

Kristina Bitenc sopraan **Felipe Gallegos** tenor

Selectie uit aria's en ouvertures uit 'Nabucco', 'Giovanna d'Arco', 'La Traviata', 'La forza del destino' ea.

17.30 uur

Malibrán Quartet & Anna Samouil sopraan

Strijkkwartet in e / Arrangementen van aria's voor sopraan en strijkkwartet: Ave Maria / 'Tu puniscimi, o Signore', aria van Luisa uit 'Luisa Miller' / 'Morrò, ma prima in grazia', aria van Amelia uit 'Un Ballo in Maschera' / 'Teneste la promessa', aria van Violetta uit 'La Traviata' / 'Mercè, dilette amiche', bolero van Elena uit 'I Vespri Siciliani'

20 uur

Antwerp Symphony Orchestra & Collegium Vocale Gent

olv. **Philippe Herreweghe**

Eleanor Lyons sopraan **Gerhild Romberger** alt

Mario Zeffiri tenor **Luca Pisaroni** bas

Messa da Requiem

ism. **Antwerp Symphony Orchestra, Koninklijk Conservatorium Antwerpen van de AP Hogeschool**

zo 15 apr 2018 / 14.30 → 21.30 uur / Blauwe zaal
€ 55, 45, 35 (basis) / € 45, 35, 25 (-25/65+) / € 10 (-19 jaar)

www.desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

Vlaamse
overheid

Provincie
Antwerpen

mediasponsors

Knack

dS
De
Standaard

